

HARLEQUIN®

Kingitused

Fennie Lucas

ARMASTA, AUSTA
JA REEDA

Jennie Lucas
To Love, Honor and Betray
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad

Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja

kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Jennie Lucas.

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M04255913
ISBN 978-9949-25-369-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

*Mu abikaasale –
täna Sind Euroopa eest.
Veel rohkem täna Sind kodu eest.
Täna, et aitaksid kõigil mu unistustel teoks saada.*

Esimene peatükk

Callie Woodville oli unistanud oma pulmapäevast sellest ajast saadik, kui ta oli veel väike tüdruk.

Seitsmeaastasena sidus ta endale pähe pika valge käte-räti ja kõndis isa küünis mööda kujuteldavat pinkide-vahelist käiku, kus teda ümbritsesid külalisteks seatud mängukarud ning tema taga paterdas ta väikeõde ja nosis korvikesest lillede õielehti.

Seitsmeteistkümneaastasena, pontsaka ja ilmetuvõitu müürilillena, kes kandis suuri prille ja armastava, ent õnnetuseks väga vanamoelise ema õmmeldud riideid, pidi Callie taluma kodukoha keskkoolipoiste narrimist ja üks-kõiksust. Ta kinnitas endale, et ei hooli sellest. Ta läks kooliballile hoopis oma parima sõbra, naabertalus elava samaväärselt nohikliku poisiga. Ent Callie unistas päevast, mil ta kohtab lõpuks ometi ohtlikult kena meest, keda ta suudaks armastada. Ta teadis, et kuskil laias maailmas ootas teda just seesugune mees – mees, kelle suudluse sensuaalne vägi ta üles äratab.

Siis, kui ta oli kahekümne nelja aastane, oligi ta niisuguse mehega kohtunud.

Tema armutu miljardärist ülemus oli teda suudelnud. Ta võrgutanud. Röövinud tema süütuse, täpselt nagu ta oli juba varem röövinud Callie südame, ning üheks täiuslikuks ööks andus Callie kirele ja maagiale. Jõuluhommikul mehe embuses tolle New Yorgi luksusliku tellismaja

magamistoas ärgates oli Calliel tunne, nagu võiks ta puhtalt õnnest surra. Selleks üheks täiuslikuks ööks oli maailm imeline paik, kus unistused said tõeks, kui su süda vähegi puhas oli ja sa tõemeeli sellesse uskusid.

Üheks imeliseks, südantlõhestavaks ööks.

Nüüd, kaheksa ja pool kuud hiljem, istus ta oma endise kortermaja verandatrepil ühes West Village'i rohelises ja vaikeses tänavas. Taevas oli tume ja vihma tõotav ning kuigi praegu oli alles september, oli ilm palav ja lämbe. Ent Calliest maha jäänud tühi korter tundus oma lageduses peaaegu tontlik ja seetõttu oli naine koos oma kohvritega välja ootama tulnud.

Täna oli tema pulmapäev. Päev, millest ta oli alati unistanud. Aga midagi niisugust polnud ta oma unistustes ette näinud.

Callie heitis pilgu oma teise ringi pulmakleidile ning närbuvale kimbule aasalilledele, mida oli lähedalasuvalt aiamaalapilt korjanud. Loori asemel hoidsid tema pikki helepruune juukseid vaevu soengus pärlitega ääristatud klambrid.

Mõne minuti pärast abiellub ta oma parima sõbraga. Mehega, keda ta polnud kunagi suudelnud – ega suudelda *tahtnudki*. Mehega, kes polnud tema lapse isa.

Nüpea kui Brandon rendiautoga tagasi jõuab, panakse nad raekojas paari ning nad alustavad pikka sõitu New Yorgist mehe vanematetallu Põhja-Dakotas.

Callie sulges silmad. *Nii on lapsele kõige parem*, kinnitas ta endale meeletult. Laps vajab isa ning Callie endine ülemus oli isekas, külma südamega naistemees, kellel oli

kõige tähendusrikkam suhe oma pangaarvega. Pärast kolmeaastast ustavat teenistust mehe sekretärina oli Callie seda niikuinii teadnud. Aga ometi oli ta piisavalt loll, et seda ka omal nahal järele proovida.

Seitsmendalt avenüült pööras tema West Village'i kodutänavale üks auto. Callie nägi kallihinnalist tumedat luksussedaani, saatis seda pilguga ja hingas siis välja. See auto polnud üldse Eduardo stiili, aga ometi, kui pilved keskpäevapäikese kinni katsid, tõstis Callie pilgu taevasse ja värises. Kui tema endine ülemus teada saaks, et nende ühestainsast kireööst oli sündimas laps...

“Ei ta saa,” sosistas Callie valjusti. Viimati, kui ta mehest kuulis, oli too parajasti Colombias Cruz Oili jaoks sealseid naftavälju arendamas. Kui Eduardo oli mõne naise voodisse saanud, oli too tema jaoks hiljem just nagu surnud ning mees ei kavatsenud teda enam iialgi meenutada. Ja kuigi Callie oli olnud oma sekretäripäevil lugematuid kordi selle tunnistajaks, oli ta ikkagi arvanud, et temaga läheb ehk teisiti. Et tema on erand.

Lase mu voodist jalga, Callie. Callie oli olnud jõuluhommiku roosakas valguses veel alasti ning tundnud end õndsalt ja uneuimasena, kui mees ta ärkvele raputas, hääli kalk. *Kao mu majast. Meie vahel on kõik lõppenud.*

Kaheksa ja pool kuud hiljem torkisid need sõnad ikka veel jäänoana Callie südames. Välja hinganud, põimis Callie käed ümber oma rasedakõhu. Eduardo ei saa iialgi teada elust, mille oli Callie sees kasvama pannud. Mees oli oma valiku teinud. Ja Callie samuti. Mingit hooldusõiguse-lahingut ei tule, Eduardo ei saa võimalust olla

samasugune domineeriv ja türannist isa, nagu ta ülemusena oli. Tema laps sünnib stabiilsesse kodusse, armastavasse perekonda. Brandonist, Callie parimast sõbrast juba esimesest klassist peale, saab lapsele isa igas vähegi olulises mõttes ning Calliest saab omakorda Brandonile pühendunud abikaasa. Igas mõttes peale ühe.

Algul oli ta kahelnud, kas sõprusel põhinevast abielust saab üldse midagi välja tulla. Ent Brandon oli talle kinnitanud, et toimivaks partnerlussuhteks pole romantikat ega kirge tarviski. "Me saame õnnelikuks, Callie," oli ta töotanud. "Tõeliselt õnnelikuks." Callie raseduskuude jooksul oli ta naise oma headusega ära väsitanud.

Nüüd, trepil vastu kohvreid toetudes, langes Callie pilk Louis Vuittoni käekotile. Brandon rääkis ühtepuhku, et ta peaks selle maha müüma. See näeks maal naeruväärne välja, Callie teadis seda isegi. Ta oli selle eelmisel aastal Eduardolt jõuluningiks saanud. *Seda poleks vaja olnud*, oli ta nutnud, rabatud, et mees oli mitu kuud varem märganud tema pilku vaateaknal viivlemas. *Ma premeerin neid, kes on mulle ustavad*, Callie, oli Eduardo vastanud. *Sinusugust naist kohtab elus vaid korra*.

Silmad kinni pigistanud, pööras Callie näo ülespoole ja tundis oma nahal esimesi jahedaid vihmapiisku. Nii naeruväärne trofee, kolm tuhat dollarit maksnud käekott, aga see sümboliseeris vaevarikast lugematute tundide pikkust ustavust, nende partnerlussuhet. Ent Brandonil oli õigus. Callie peaks selle lihtsalt maha müüma. Ta oli teinud lõpparve Eduardoga. New Yorgiga. Kõigegea, mida oli kunagi armastanud.